O stížnosti do tohoto rozhodnutí uvážil nejvyšší správní soud toto:

Uplatňování nároku na vyživovací příspěvek z důvodu alimentačního nároku stěžovatelova vůči povolanému nebylo předmětem rozhodování ve správním řízení, proto jest stížnost vymáhající příspěvek i z tohoto důvodu dle § 2 zák. o nejv. spr. soudě a § 5 zák. o spr. s. nepřípustna.

Jinak jest stížnost, vytýkající naříkanému rozhodnutí nezákonnost, odůvodněna.

Naříkané rozhodnutí popřelo závislost výživy příslušníků na výdělku povolaného výlučně proto, že nebyly prokázány a jsou pravděnepodobny pravidelné podpory rodině stěžovatelově povolaným poskytované, čímž vychází ze skutkového předpokladu i stěžovatelem tvrzeného, že povolaný sice nežil ve společné domácnosti, ale že roku 1916 poskytl jim podporu 60 K a 200 K.

Právní názor žalovaného úřadu, jako by jen »pravidelné« podpory mohly založiti závislost, nemá opory ani v tom, ani v onom zákoně o vyživovacích příspěvcích. Jsouť i nepravidelně se opakující podpory s to, aby založily tuto závislost, ovšem ve spojení s tím, že ostatní příjmy příslušníků, jež tu jsou bezprostředně před povoláním, samy o sobě bez těchto podpor nestačily k té míře výživy příslušníků, jakou má zákon na mysli.

Žalovaný úřad vycházeje z tohoto nesprávného právního názoru neobíral se těmito ostatními podmínkami závislosti, zda kdo z těchto příslušníků měl tehdá příjmy ku hrazení své výživy a které příjmy měl, takže v důsledku onoho nesprávného názoru právního zůstalo řízení v tom směru neúplným.

Bylo tedy stížnosti vyhověti a naříkané rozhodnutí dle § 7 zák. o spr. soudu zrušiti.

Č. 192.

Vyživovací příspěvek: * Uzná-li vyživovací komise, že tu jest dle čl. 2 zák. ze dne 28. října 1918 č. 11 sb. z. a n. a § 2 zák. ze dne 27. července 1917 č. 313 ř. z. nárok následkem zmenšení příjmu z práce povolaného, musí přiznati vyživovací příspěvek v plné výši § 3 cit. zák. z roku 1917.

(Nález ze dne 25. září 1919 č. 4619.)

Věc: Jana Vettrová v Praze proti Zemské vyživovací komisi v Praze o vyživovací příspěvek.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje jako nezákonné. Pokud stížnost uplatňuje nárok na vyživovací příspěvek za dobu před 1. prosincem 1917, zamítá se jako nepřípustná.

Důvody: Naříkaným rozhodnutím zamítnuto bylo odvolání proti tomu, že nepřiznán stěžovatelce a jejím dvěma dětem od 1. prosince 1917 vyživovací příspěvek z příčiny povolání jejího muže od roku 1917 nezvěstného, v plné zákonné výši, nýbrž jen ve výši 1 K 08 h, jakožto doplatek zákonného příspěvku na pensi od 1. prosince 1917 požívanou.

O stížnosti do naříkaného rozhodnutí uvážil nejvyšší správní soud toto:

Nepřípustnou jest stížnost dle § 2 zák. o nejvyšším správním soudě a § 5 zákona o správním soudě potud, pokud se domáhá příspěvku hned od povolání, neboť z odůvodnění naříkaného rozhodnutí zřejmo, že rozhodlo jen o době od 1. prosince 1917, kdy teprve může se mluviti o pensi a vskutku také dle spisů uložil interně žalovaný úřad první stolici, aby nejprve ona rozhodla o nároku před 1. prosincem 1917, jenž vznesen poprvé až v odvolání. Nebylo tedy ještě o tomto nároku ve správním řízení rozhodnuto.

Za dobu po 1. prosinci 1917 jest stížnost odůvodněna. Žalovaný úřad vychází z názoru, že měsíční pense 130 K 66 h, vyplácená stěžovatelce od 1. prosince 1917 z příčiny nezvěstnosti mužovy na místě dřívějšího jeho platu 240 K měsíčně, jest pensí ve smyslu zákona o úpravě právních poměrů učitelů obecných škol a sráží ji z plného zákonného vyživovacího příspěvku všech tří příslušníků stejnou měrou. Tu však nalézá se v právním omylu.

Nejvyšší správní soud nesdílí sice názor stěžovatelčin, jakoby při penízi 130 K 66 h měsíčně šlo o dobrovolný příspěvek po rozumu čl. 2 zákona z 28. října 1918 č. 11 sb. z. a n. a § 5 zák. ze dne 27. července 1917 č. 313 ř. z., poněvadž dle výsledku šetření žalovaným úřadem zařízeného má stěžovatelka právní nárok na peníz ten.

Avšak nejde tu také o »pensi«, jak žalovaný úřad za to má, nýbrž dle výslovného prohlášení okresní školní rady v Karlíně o peníz vyplácený na účet služebních příjmů povolaného ve výši té, která se stěžovatelce vyměřila, kdyby jí pense příslušela.

Na ten případ dlužno však potom použíti předpisu § 2, odst. 1 zák. z r. 1917, zda nastalo tu třeba po povolání takové snížení pracovního příjmu povolaného, že tento nestačí již, aby uhradil výživu příslušníků.

Když pak v tomto směru žalovaný úřad přisvědčil, že vyplácený obnos na úhradu výživy nestačí, uznav zásadně, že by patřil uvedeným příslušníkům celý zákonný vyživovací příspěvek, pak nemá mimo případ v zákoně výslovně uvedený práva srážeti něco s tohoto zákonného příspěvku i musí bez ohledu na peníz, který tu z příjmu povolaného zbývá, přiznati každému příslušníku příspěvek v té výši, jak jej § 3 vyměřuje, tedy manželce a dětem v plné zákonné výši.

Zákon z r. 1917 zná jedině obmezení této výše zákonného příspěvku v § 3, odst. 7 a ten případ tu není.

Když žalovaný úřad ve shora uvedených bodech vycházel z mylného právního názoru, bylo stížnosti vyhověti a naříkané rozhodnutí v tomto období dle § 7 zák. o spr. soudu zrušiti.

Č. 193.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí (Čechy): Předpisů daných v § 18 čes. ř. dávk. nelze vztahovati na zjišťování výše připočitatelných nákladů dle § 9, č. 1 téhož řádu. Při zjišťování tom dlužno se říditi všeobecnými zásadami řízení správního.